

IRACLIE PORUMBESCU ÎN REVOLUȚIA DIN 1848–1849

D. VATAMANIUC

Iraclie Porumbescu in der Revolution von 1848–1849

(Zusammenfassung)*

Der vorliegende Beitrag behandelt die Revolution von 1848 in der Bukowina und ihre Verbindungen mit dem Siebenbürgen, der Moldau und Wallachei aus dem Gesichtspunkt von Iraclie Porumbescu, der Zeitzeuge der damaligen revolutionären Ereignisse war.

Nach einer kurzen biographischen Einführung präsentiert der Verfasser dieses Artikels die Anfänge, die Entwicklung und das Ende der Revolution mit den Massnahmen, die der Kaiser Ferdinand von Habsburg am 25. April 1848 unter dem Druck der Revolutionären treffen musste. Weiter werden die Folgen der Revolution in der Bukowina und in den rumänischen Fürstentümern analysiert. Dabei wird Iraclie Porumbescus Tätigkeit als Redaktionssekretär der ersten rumänischen Zeitung „Gazeta Bucovinei“ und ihrer Beilage, „Foaie pentru minte, inimă și literatură“, berücksichtigt.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Iraclie Porumbescu, George Barițiu, Alexandru Hurmuzachi, die Revolution von 1848, Siebenbürgen, Moldau, Wallachei, „Gazeta Transilvaniei“, „Foaie pentru minte, inimă și literatură“, „«Bucovina». Gazeta românească pentru politică, religie și literatură“.

Iraclie Porumbescu ne-a lăsat cele mai importante mărturii despre Revoluția din 1848–1849 în Bucovina și legăturile ei cu Transilvania, Moldova și Muntenia. Născut în 1823, în comuna Sucevița, în apropierea ctitoriei Movileștilor, domnitorii Moldovei, își face pregătirea intelectuală în timpul Revoluției din 1848 din țările apusene și în Imperiul Habsburgic, și participă la mișcarea revoluționară din Bucovina. După înfrângerea revoluției, va fi cronicarul vieții politice, sociale și culturale din Bucovina, până la apusul zilelor sale, în 1896.

Mișcările revoluționare încep în Italia, în ianuarie 1848, și sunt urmate de cele din Franța, din februarie 1848, când Ludovic Filip este înlăturat de pe tron și

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

se proclamă Republica. Evenimentele din Franța au un ecou puternic în țările europene și îndeosebi în Imperiul Habsburgic multinațional, unde prințul Klemens Wenzel von Metternich (1773–1859), cancelar al Austriei în 1821–1848, introdusese absolutismul. În 13 martie 1848, se întrunea Dieta din Austria de Jos și o mulțime imensă invadează străzile Vienei: lucrători, studenți, intelectuali, nobili liberali. Asaltară Palatul Hofburg. Metternich, lăsat fără sprijinul lui Ferdinand I de Habsburg (1835–1848), împăratul Austriei, fuge în Anglia, iar revoluționarii ocupă, cu toată împotrivirea, palatul său și-i dau foc¹. Iau parte la luptele de stradă și pe baricadele din Viena Eudoxiu Hurmuzachi, venit de la Berlin, și Ioan Popovici, student la Viena, originar din Suceava².

Împăratul Ferdinand I de Habsburg se vede silit, în fața acestei situații, să accepte, în 25 aprilie 1848, constituirea unui guvern responsabil, libertatea presei și a întrunirilor, organizarea de gărzi civile și alegeri libere pentru Adunarea Constituantă³.

Măsurile anunțate de Ferdinand I de Habsburg sunt întâmpinate cu interes în Bucovina. Se înființează la Cernăuți o gardă civilă sub conducerea lui Anton Kral, directorul Liceului german din capitala Bucovinei, la care se alăturară și câțiva profesori. Membrii gărzii civile se deosebeau de ceilalți cetățeni ai orașului prin ținuta lor: „O tunică albastră, o pălărie calabreză, cu pene roșii și înarmați cu o sabie lungă și cu ciomege zdravene în mână”. Activitatea revoluționară a gărzii civile se mărginea la strigarea de lozinci amenințătoare la ferestrele demnitarilor din oraș, ca să degeneze în acte de vandalism și să fie desființată⁴.

Măsurile luate de Ferdinand I de Habsburg sub presiunea mișcării revoluționare, în 25 aprilie 1848, sunt întâmpinate cu interes și de clerul ortodox din Bucovina, care aprecie că venise vremea să fie scoasă și biserica de sub autoritatea exclusivistă a lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei, și a secretarului său, Constantin Czechovschi. Se întruniră la Cernăuți, în 17 mai 1848, un mare număr de clerici (200), formară un „comitet duhovnicesc” și cerură ca alegerea episcopului să fie făcută de o adunare generală formată din clerici și mireni, să fie demis secretarul episcopiei, iar problemele administrative și de altă natură să fie trecute în seama Consistoriului. Se propune ca Episcopia Bucovinei să fie scoasă de sub dependența ierarhică a Patriarhiei din Carlowitz (Carlovăț). Se pune în discuție acum ca Episcopia Bucovinei să fie inclusă în viitoarea Mitropolie a românilor din Imperiul Habsburgic.

Eugenie Hacman, pus în fața situației revoluționare din Austria, adresează „clerului secular” al Bucovinei o scrisoare⁵. Convine să-l destituie pe secretarul său

¹ Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862). *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, 1993, p. 366.

² Idem, p. 372.

³ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, ediție și studiu bio-bibliografic de Stelian Neagoe, București, Editura Humanitas, Colecția „Historia magistra vitae”, 1991, p. 89.

⁴ *Ibidem*, p. 89–90.

⁵ Mihai Ia

și acceptă și celelalte condiții puse de clerul din subordinea sa. Declară că numai „unirea în sânul credincioșilor” este pentru „binele obștei” și al sfintei „adevăratai noastre biserici”.

Scrisoarea lui Eugenie Hacman este întocmită în spiritul pocăinței, pentru bunele raporturi cu credincioșii. Eugenie Hacman se va folosi de demnitatea sa ierarhică și de bunele raporturi cu credincioșii. Când amenințarea revoluției va trece, va reveni la practicile sale.

Ferdinand I de Habsburg face cunoscută, prin *Patenta imperială* din 17 aprilie 1848, desființarea clăcii și a dijmei, cu despăgubirea proprietarilor de către stat. Cere ca ea să fie pusă în aplicare cu ziua de 15 mai 1848 în Galiția și, implicit, și în Bucovina. Contele Stadion, guvernatorul Galiției, rudă, după câte ne dăm seama, cu Francisc Stadion (1806–1853), ministrul de Interne al Imperiului Habsburgic, consideră că pentru punerea în aplicare a *Patentei imperiale* trebuia să fie întrebați și proprietarii: Mustazza, Gafencu, Capri, Zotta, Popovici, Goian, Buchenthal, Petrovici, Costin, Vasilco, Doxachi Hurmuzachi, Louis Mikuli⁶. Sunt trecuți aici, cum se vede, nu numai proprietarii români, ci și cei germani și armeni. Amână să dea un răspuns, lăsând ca raporturile dintre proprietari și țărani să fie reglementate de Adunarea Constituantă, programată pentru 28 iunie 1848. Atitudinea proprietarilor față de dezrobirea țăranilor produse mari nemulțumiri în rândul acestora. Vom arăta mai departe și consecințele politice.

Fruntașii românilor bucovineni convoacă pentru 20 mai 1848 o Adunare Națională la Cernăuți, în care să se stabilească „dorințele țării”, ca o pregătire pentru alegerile privind Adunarea Constituantă din 26 iunie 1848⁷. Participă la această Adunare Națională reprezentanți din întreaga Bucovină și ai tuturor claselor sociale. Eugenie Hacman reprezintă clerul, Hurmuzăcheștii, Vasilco, Goian, Zotta, Petrovici și Mikuli – proprietarii, iar primarii din mai multe comune – țăranimea. Minoritatea germană este reprezentată de profesorul Anton Kral și cu colegii săi. După dezbateri, la care luară parte mai mulți reprezentanți ai categoriilor sociale, s-a ajuns la „programarea a 12 dorințe”, mai multe din ele cu mare impact asupra viitorului Bucovinei. Se stabilește, astfel, separarea Bucovinei de Galiția, ca „țară autonomă” (punctul 1), dezrobirea țăranilor prin desființarea clăcii și a dijmei (punctul 3), desfacerea Episcopiei Bucovinei de dependența canonică de Patriarhia din Carlovăț și alegerea episcopului de către un congres bisericesc, format din clerici și mireni (punctul 10). Se prevedea, la celelalte puncte, garantarea libertății religioase, revocarea măsurilor vexatorii la graniță și „dorințe” de natură economică și fiscală.

Măsurile luate de Ferdinand I de Habsburg, în 25 aprilie 1848, sub presiunea mișcării revoluționare, se aplicară și în Bucovina și se ținură, cum am arătat mai sus, în deplină libertate, „comitetul duhovnicesc”, în 17 mai 1848, și Adunarea

⁶ Ion Nistor. *op. cit.*, p. 92–93.

⁷ *Ibidem*, p.

Națională, în 20 mai, când se stabili programul „dorințelor” Bucovinei. Bucovenii se puteau manifesta liber în valurile revoluției și fără îngrădiri din partea autorității de stat. Priveau cu adâncă compătimire la frații lor din Moldova, care trăiau într-un regim de teroare. Mihai Grigore Sturdza (1834–1849), domnitorul Moldovei suprimă Asociația Patriotică (1846) și urmărea lichidarea revoluționarilor de la 1848. Bucovenii apelară, în spiritul Adunării Naționale de la Cernăuți, din 20 mai 1848, la Meletie Brandabul, mitropolitul Moldovei, originar din Suceava, să stăruie, cu autoritatea sa, pentru „zdrobirea cătușelor despotismului și proclamarea libertății și în Moldova”. Îi trimit, în acest sens, și o *Adresă-apel*, în 28 mai/9 iunie 1848⁸. Era o invitație pentru personalitățile din Moldova că aveau găzduire în Bucovina și puteau primi sprijin pentru „zdrobirea cătușelor despotismului”.

Îi întâlnim în Bucovina, refugiați din Moldova, pe M. Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Iancu Alecsandri, Alexandru Ioan Cuza, Gheorghe Sion, Anastasie Panu, Alecu Russo, Petru Cazimir, Costache Cazimir, Costache Negri, dar și din Transilvania, pe Timotei Cipariu, Gheorghe Barițiu și Aron Pumnul.

Mărturiile cele mai importante despre prezența revoluționarilor români în Bucovina ni le-a lăsat Iraclie Porumbescu, care trăiește în mijlocul lor și participă la acțiuni puse la cale de ei, deosebit de primejdioase. Acesta avea, prin originea sa socială, un statut prin care nu era legat de proprietarii din Bucovina și nici de personalitățile din Bucovina cu titluri nobiliare, conferite de Curtea din Viena.

Iraclie Porumbescu își face pregătirea intelectuală în condiții vitrege, pe care le depășește prin înzestrarea pentru luptă și legarea de provincia sa. Studiind la Lemberg, în ultimele clase de liceu cunoaște activitatea patrioților polonezi și lupta lor împotriva stăpânirii austriece. Este arestat pentru legături cu un „emisar” al Regatului Poloniei în exil. Este eliberat, după ce nu s-a găsit figura sa, din întâmplare, între cele ale colegilor săi polonezi, implicați în lupta politică pentru eliberarea patriei lor de sub stăpânirea habsburgică⁹. Tot în Galiția, intră în legătură și cu Mihai Grigore Sturdza, domnul Moldovei, care își aștepta soția la întoarcerea de la Paris. Îl însoțește la instituțiile militare și culturale. Se convinge de aversiunea domnitorului Moldovei față de mișcarea revoluționară.

Student la Institutul Teologic din Cernăuți, Iraclie Porumbescu este remarcat de Alexandru Hurmuzachi, care nu ține seama de statutul său social și îl alege ca cel mai apropiat colaborator al său. Se explică de ce, primindu-l pe Aron Pumnul la Institutul Teologic, la sosirea sa în refugiu în Bucovina, îl înștiințează pe Alexandru Hurmuzachi și îi face intrarea în familia Hurmuzăcheștilor, ca să nu mai plece din Bucovina¹⁰.

Iraclie Porumbescu primește sarcini deosebite de la C. Negri, refugiat la Cernăuți în 1848. Organizează trecerea refugiaților din Moldova în Bucovina prin

⁸ *Ibidem*, p. 95–97; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 377–378.

⁹ *Scrierile lui Iraclie Porumbescu adunate și însoțite de o schiță biografică*, numele înaintea operei, partea I, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, Editura „L. Bodnărescu”, 1898, p. 141–145.

¹⁰ *Ibidem*,

granița austriacă. Asemenea sarcini își putea asuma numai Iraclie Porumbescu, cunoscător al locurilor și al limbii germane și care știa să trateze cu grănicerii austrieci¹¹.

Statutul electoral pentru Adunarea Constituantă din Imperiul Habsburgic atribui Bucovinei opt mandate: două pentru Cernăuți (unul pentru oraș și altul pentru județ) și câte un mandat pentru județele: Suceava, Rădăuți, Câmpulung Moldovenesc, Sadagura, Coțmani și Câmpulung pe Ceremuș. Cunoaștem comisiile electorale pentru fiecare județ și pentru orașul Cernăuți. Sunt formate de un reprezentant al „suveranului” și cei ai dregătoriilor locale. Comisia electorală a orașului Cernăuți se formă din Iacob Miculi, ca președinte, Gheorghe Isăcescu, Karl Kretz, Gheorghe Hurmuzachi, Anton Miculi, Hersch Juster, Wenzel Schanlawi și Alois von Alth. Dacă în această comisie figurează și personalități ale vieții culturale românești din Bucovina, precum Gheorghe Hurmuzachi, nu același lucru se întâmplă în comisiile electorale din alte județe. Comisia electorală pentru județul Rădăuți se formă din baronul Ludwig von Kanne, comisar imperial, Georg Piotrowschi, președinte, iar ca membri: Iohann Mrazek, Georg Kischer, Johann Miskolczy, Isak Hard, Ignatz Buczacki¹². Alegerile parlamentare încep în 13 iunie 1848 și se termină în 26 iunie 1848. Românii intră în alegerile parlamentare cu programul Adunării Naționale din Cernăuți, din 20 mai 1848, în cele „12 dorințe”. Acestui program i se vor aduce completări la fiecare punct, în cursul dezbaterilor, și vor forma *Petiția Țării*, cel mai important document elaborat în Bucovina în timpul Revoluției din 1848¹³. Ne ocupăm cu acest document ceva mai departe în studiul de față.

Alegerile pentru Adunarea Constituantă se soldară cu rezultate neașteptate pentru conducătorii românilor din Bucovina. Nu se alege niciunul dintre proprietarii din Bucovina, care amânară să dea un răspuns la *Patenta imperială* din 17 aprilie 1848 privind reglementarea raporturilor dintre țărani și proprietari, nici chiar din sânul familiei Hurmuzachi, cu cel mai mare prestigiu în Bucovina. Comisiile de alegere se formară, cum s-a văzut mai sus, din reprezentanții administrației locale austriece, care lucrară sub supravegherea delegatului „împăratului”. Se alese un singur deputat din rândul intelectualilor, Anton Kral, profesorul de la Liceul german din Cernăuți, conducătorul, cum știm, al Gărzii civile, și șapte țărani. Asupra apartenenței naționale a deputaților țărani se mai poate discuta. Important era faptul că Bucovina trimitea să fie reprezentată în Adunarea Constituantă, șapte țărani, dintre care numai doi erau știutori de carte, iar ceilalți cinci, majoritatea, analfabeți. Cei doi deputați știutori de carte erau Mihai Bodnar, deputatul județului Rădăuți, cunoscător și al limbii germane, și Miron Ciupercă (Ciupercovici), deputatul județului Câmpulung Moldovenesc. Rutenii îl

¹¹ *Ibidem*, p. 97–103.

¹² Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 382–389 (comisiile electorale, organizarea circumscriptiilor și aspecte privind desfășurarea procesului electoral).

¹³ *Ibidem*,

trimit în Parlamentul de la Viena pe Lukian Cobeliță, din Plosca, comună ruteană, agitator printre huțanii din munții Bucovinei pentru menținerea provinciei la Galiția.

Adunarea Constituantă își deschide lucrările la Viena, în 26 iunie 1848, dar, sub amenințarea noilor acțiuni revoluționare, împăratul Ferdinand I de Habsburg părăsește Viena și se stabilește la Olmütz, în Moravia, iar lucrările Adunării Constituante urmau să se desfășoare la Kremsier, în apropierea reședinței provizorii a Curții imperiale.

Adunarea Constituantă își desfășoară lucrările între 22 iulie 1848 și 7 martie 1849.

Mihai Bodnar, deputatul român de la Rădăuți, cere desființarea prestațiilor fără nicio despăgubire din partea țăranilor. Deputații se pronunță inițial ca acestea să fie preluate de stat, ca apoi să se revină. Mihai Bodnar cere separarea Bucovinei de Galiția și este combătut de Lukian Cobeliță, care vrea ca ea să rămână parte a Galiției. Deputații români și, îndeosebi, Miron Ciupercovici apelează la sprijinul populației pentru întocmirea de petiții cu semnături și le depun Adunării Constituante. Adună petiții și pentru ruteni, dar, cum aceștia erau analfabeți, serviciul acesta îl fac preoții lor. Asupra prezenței deputaților români în Adunarea Constituantă avem și o prezentare întemeiată pe documente, din care cunoaștem activitatea lui Mihai Bodnar și Miron Ciupercovici, atât în Adunarea Constituantă, cât și în afara ei¹⁴.

Erau puține semne că petițiile depuse de deputații români vor fi introduse pe ordinea de zi a dezbaterilor din Adunarea Constituantă. Bucovenenii pregătesc *Petiția Țării*, acoperită de semnături, și o trimit împăratului Ferdinand I de Habsburg, care o primește și o predă guvernului să o prezinte în Adunarea Constituantă. Nu știm să fi fost introdusă pe ordinea de zi a Adunării Constituante.

Hurmuzăcheștii, familia din Bucovina cu cel mai înalt prestigiu și autoritate în viața politică, socială și culturală, erau scoși din luptă prin neallegerea în Adunarea Constituantă. Ca să iasă din această situație încă neîntâlnită, mai ales că și *Petiția Țării* intrase pe căile întortocheate ale administrației austriece, țin o reuniune de familie la Cernauca, moșia lor de lângă Cernăuți, și hotărâsc să scoată un ziar, ca să facă auzit și cuvântul lor în acel moment, când se pregătea Constituția în Adunarea Constituantă¹⁵.

„Bucovina”, cu subtitlul „Gazetă românească pentru politică, religie și literatură”, apare la Cernăuți cu începere de luni, 4/16 octombrie 1848 și până miercuri 20 septembrie/2 octombrie 1850¹⁶.

¹⁴ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 99–102; Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 389–390.

¹⁵ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 103.

¹⁶ Teodor Balan, *Frații George și Alexandru Hurmuzachi și ziarul „Bucovina”. Un capitol din istoria politică a Bucovinei din anii 1848–1849*, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1924. Expunere, p. 5–4⁷

„Bucovina” își inaugurează activitatea cu un editorial programatic, *Cernăuți 3 octombrie*, pregătit de Gheorghe Hurmuzachi și semnat cu inițiale: G. H.¹⁷. Editorialul programatic se deschide cu o prezentare generală a Revoluției din 1848, spre a nu oferi Curții din Viena pretexte să oprească apariția ziarului, realitate istorică pe care statele europene nu o pot evita. Imperiul Habsburgic, multinațional, se găsea într-o situație deosebită în raport cu celelalte țări europene. O „ivire magică”, adică Revoluția din 1848, arată Gheorghe Hurmuzachi, sfarmă „lanțurile spiritului” și „inimile popoarelor”, pe care „un îndelungat despotism le amorse”, se deșteaptă din „politica lor de letargie” și „aleargă înaintea noului secol”, spre realizarea „împărăției libertății și dreptății”.

Curtea din Viena putea descifra și dintr-o asemenea prezentare elogiul Revoluției din 1848. Atenția sa era, însă îndreptată spre Adunarea Constituantă, unde se pregătea noua Constituție a Imperiului Habsburgic.

Bucovina nu se putea sustrage mersului evenimentelor istorice. Aici Gheorghe Hurmuzachi spune lucrurilor pe nume. Curtea din Viena trata Bucovina, provincia de la marginea imperiului, ca o „mașteră”, cu alte cuvinte, ca o mamă vitregă, și o ținea în „cătuși” de o „birocrăție obraznică sau incapabilă”. De aici și așteptările Bucovinei erau mai mari în noua epocă istorică, decât în celelalte provincii ale Imperiului Habsburgic.

„Bucovina” va fi în această situație, arată Gheorghe Hurmuzachi, „defensorul”, adică apărătorul „intereselor naționale, intelectuale și materiale” și va combate „fără cruțare orice abatere de la aceste principii”.

Din editorialul programatic aflăm că „Bucovina” avea un cerc larg de colaboratori, că ea va acorda atenție lucrărilor din toate provinciile românești și va fi „o oglindă a activității intelectuale a românilor”.

Problema cea mai importantă în acest editorial programatic o constituie declarația publică în acel moment istoric, după aproape un secol de la anexarea Țării de Sus a Moldovei, numită, după ocuparea ei, Bucovina, că aceasta aparținea spațiului geografic și istoric al poporului român. Gheorghe Hurmuzachi făcea această declarație publică într-un moment când mai multe provincii se aflau sub stăpânirea imperiilor vecine. Anticipa, în viziunea sa, ștergerea granițelor politice între provinciile românești, cum avea să se întâmple în 1918.

Hurmuzăcheștii fondează „Bucovina” ca o publicație singulară, româno-germană, deosebită și prin așezarea textelor în pagină, cu poziții distincte. Textul românesc se tipărește în stânga, cu litere chirilice și datat după calendarul vechi, textul german se tipărește în dreapta, cu litere romane și datat după calendarul nou. Integrează, încă din primul număr, și un *Supliment*, care însă nu este consacrat, cum s-ar crede, literaturii, ci informațiilor cotidiene și de altă natură. Pentru literatură se rezervă *Foiletonul* din a doua jumătate a paginii întâi, sub editorial. Mai este de remarcat că paginația este continuă pe întregul an, iar suplimentele sunt integrate în paginația din numărul respectiv.

¹⁷ „Bucov

Gheorghe Hurmuzachi face precizarea, în finalul editorialului său, că reproduce în germană numai textele de interes general, pentru a fi însușite și îmbrățișate și de publicul străin.

Erau în Imperiul Habsburgic, în timpul Revoluției din 1848, înainte de fondarea gazetei „Bucovina”, numai două publicații românești: „Gazeta Transilvaniei”, ziar politic, și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, amândouă întemeiate de G. Barițiu în 1838. G. Barițiu prezintă revoluția din Transilvania de pe poziția „imperialilor”, din care făceau parte și românii și îi numește pe revoluționarii maghiari „rebeli”. Autoritățile maghiare suspendă cele două publicații românești în 3 martie 1849¹⁸. G. Barițiu se refugiază în Muntenia și se stabilește la Câmpina. Este arestat de autoritățile rusești de ocupație, ținut câteva săptămâni în închisoarea din Ploiești. Fiind supus al Imperiului Habsburgic, este dus în lanțuri de un cazac și predat autorităților austriece din Cernăuți, care îl aruncă și ele în temniță, fiind „om periculos”. Gheorghe Hurmuzachi întreprinde demersuri pentru scoaterea sa din închisoare și o obține, după ce depune persoana și averea sa garanție. G. Barițiu stă în temnița din Cernăuți între 18 și 30 iunie 1849. Are interdicție să nu poată părăsi Bucovina¹⁹.

„Bucovina” apare paralel cu „Gazeta Transilvaniei” și „Foaia pentru minte, inimă și literatură”, între octombrie 1848 – martie 1849, fiind epoca de glorie a publicațiilor românești din Imperiul Habsburgic. Din martie 1849, ziarul „Bucovina” rămâne singur să aprobe interesele românilor din Imperiul Habsburgic.

Revoluția din 1848 și ce a urmat după ea aduc mari schimbări la conducerea Imperiului Habsburgic. Ferdinand I de Habsburg părăsește tronul în valurile revoluției, în 26 noiembrie 1848, și trece la conducerea imperiului Carol Franz, fratele său, dar și acesta îl părăsește în valurile revoluției după câteva zile și îl lasă lui Franz Joseph de Habsburg (își spune, oficial, Francisc Iosef), fiul său, care vine la conducerea imperiului pe valurile revoluției, în 3 decembrie 1848. Un împărat mărginit intelectual – să nu spunem altfel –, și un al doilea împărat, despre care știm puține lucruri, nu rezistă în valurile revoluției, iar al treilea împărat vine pe valurile revoluției când abia împlinise 18 ani (se naște la Schönbrunn, în 18 august 1830). Și al treilea împărat ajunge la conducerea imperiului prin „grația lui Dumnezeu”, iar conducerea o aveau, cum vom vedea mai departe, miniștrii săi, prin puterea și votul lor. Noul împărat, „din grația lui Dumnezeu” și prin puterea și voința miniștrilor săi, sancționează Constituția imperiului, în 4 martie 1848, iar armata revoluționară maghiară capitulează în fața celei țariste, comandate de prințul Ivan Feodorovici Paskievici (1782–1856), la Șiria (Arad), în 13 august 1849.

Curtea din Viena îl numește pe Ludwig baron de Wohlgemuth (1788–1851) guvernator civil și militar al Transilvaniei, cu începere din iulie 1849, să aplice în spiritul disciplinei militare și al gradului său de general prevederile înscrise în

¹⁸ „Gazeta Transilvaniei”. anul XII. nr. 17. 3 martie 1849.

¹⁹ Teodor

Constituția din 4 martie 1849 și legile care îi urmau. Avea, în transmiterea dispozițiilor sale pentru sași și unguri, presa lor; nu avea, însă, nicio publicație în Transilvania pentru populația românească majoritară. Hotărăște să-și reia activitatea „Gazeta Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, suspendate de revoluționarii maghiari în martie 1849. Erau pregătite condițiile ca G. Barițiu să-și reia activitatea publicistică.

G. Barițiu părăsește Bucovina în 4 octombrie 1849 și se întoarce la Brașov. „Bucovina”, ziarul cernăuțean condus de Alexandru Hurmuzachi, redactor responsabil, și Iraclie Porumbescu, secretar de redacție, consacră prezenței lui G. Barițiu în Bucovina un articol, *Cernăuți 22 sept.*, pe care îl publică în 23 septembrie 1849 și în care evocă prezența revoluționarului transilvănean în Bucovina mai multe luni și îi face o caracterizare memorabilă: „Barbat puternic în vorbă și în faptă, patriot luminat și naționalist învâpăiat”²⁰.

Se deschidea o nouă epocă – a doua în apariția paralelă a „Gazetei Transilvaniei” și a „Foi pentru minte, inimă și literatură” dincolo de Carpați și a ziarului „Bucovina” dincoace de munți. Este o nouă epocă, cum vom arăta mai departe, eroică, în apărarea cuceririlor Revoluției din 1848, dar care se va încheia cu sistarea apariției publicațiilor transilvănene și suprimarea apariției ziarului bucovinean.

G. Barițiu deschide noua epocă la conducerea „Gazetei Transilvaniei” și a „Foi pentru minte, inimă și literatură” cu un editorial programatic, *Către domnii cititori*, publicat în „Gazeta Transilvaniei” din 1 decembrie 1849²¹. Evoca împrejurările dramatice prin care trece el și familia sa în cele aproape nouă luni, cât timp fuseseră suspendate publicațiile sale, dar își reîncepea activitatea publicistică cu cel mai curat cuget și dorința să satisfacă, după puțină și împrejurări, așteptările publicului român pe câmpul politic, social și literar. Își exprima convingerea că va fi sprijinit în activitatea sa de colaboratori, cu lucrările lor din „toate provinciile și ținuturile” și cu încrederea că poporul român are „un viitor” și nicio putere nu-

²⁰ „Bucovina”, [II], nr. 31, 23 septembrie/5 octombrie 1849, p. 175. Reproducem acest comunicat cu elogierea lui G. Barițiu și cu informații privind prezența sa în Bucovina în timpul Revoluției din 1848: „Astăzi au plecat de aici spre a se întoarce în nefericita sa patrie, după o petrecere de mai multe luni în mijlocul nostru, Domnul Georgiu Bariț, redactorul mult renumitei publicații «Gazeta de Transilvania». Barbat puternic în vorbă și în faptă, patriot luminat și naționalist învâpăiat, iubind nația sa ca și întreaga sa patrie, măsurat în cugetările sale politice, neprieten teoriilor utopice, fiind om practic înainte de toate, în soțietate plăcut, amabil în caracterul său nepătat, pilduitoriu ca soț, părinte și amic, D-lui lasă la toți care avură bucuria a-l cunoaște mai de aproape cea mai sinceră stimă a multelor sale merite și o vie părere de rău despre pornirea [plecarea] sa. Deși se zice că «în patria sa nime nu este profet», totuși ne place a spera că în Transilvania acum va precumpeni un alt proverb, care sună: «meritului cuvenita sa cunună» și aceasta cu atâta mai mult cu cât suntem încredințați că, spre vindecarea dureroaselor răni ale țerei, spre alinarea națiilor iritate [agitate] și spre întemeierea unui fericit viitoriu, conlucrarea și ajutorul unui barbat ca Bariț poate fi numai de cel mai mare folos patriei și guvernului”.

²¹ „Gazeta Transilvaniei”, anul XII, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 67. Numerotarea se dă, în continuare, după

poate contesta. Va continua lupta, ca și în trecut, cu „cabalele” și cu „satanica manevră de a-l abate din drum”. „Declarăm totodată – atrage atenția G. Barițiu –, că cei care nu stau cu noi sunt contra noastră”.

Dăm în continuare programul „Gazetei Transilvaniei”: *Măsuri și ordinațiuni guvernamentale destinate pentru publicitate; Apărarea intereselor noastre patriotice și naționale; „Foaie pentru minte, inimă și literatură” se va ocupa cu materialele corespunzătoare titlului său.*

După editorialul programatic al lui G. Barițiu urmează Ioan (Johann) Gött, editorul care promite „desdăunarea [despăgubirea] abonaților” pentru numerele celor două publicații care nu au apărut între martie și noiembrie 1849. Stabilește periodicitatea apariției „Gazetei Transilvaniei” și indică locurile unde se puteau face abonamente. Figurează și Bucovina, cu o librărie din Cernăuți.

„Gazeta Transilvaniei” trece în fruntea programului său de activitate publicarea de „măsuri și ordinațiuni guvernamentale”. Era condiția pusă de Ludwig baron de Wohlgemuth pentru reluarea apariției publicațiilor românești. După editorialul programatic al lui G. Barițiu și informarea lui Ioan Gött, editorul, se deschide secțiunea *Partea oficială*. Este inaugurată cu comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, *Către poporul țaran*, care sună, prin începutul său, ca un sfârșit de epocă în istorie. „Robota (iobăgia, claca) este ștearsă pentru toți vecii”. Speranțele proprietarilor și administratorilor de moșii că se vor reinstala curând stările de lucruri de dinainte de revoluție constituiau o amenințare la adresa țărănimii. „Deci pentru ca să știe pe care – atrage atenția Ludwig baron de Wohlgemuth – și ca astfel de spărieturi să nu mai fie crezute de nimeni, mai declar o dată cu solemnitate că robota este ștearsă pentru toți vecii și nu se mai reîntoarce niciodată”. Comunicatul este datat: 27 noiembrie 1849 și semnat: „Guvernatorul ces[arului] reg[esc] civil și militar în Marele Principat al Transilvaniei, Ludwig baron de Wohlgemuth”²².

După comunicatul guvernatorului civil și militar, „Gazeta Transilvaniei” vine cu unele explicații privind condițiile reapariției publicației transilvănene. De aici rezultă că „Gazeta Transilvaniei” era însărcinată printr-un „mandat” din 16 noiembrie 1845 să treacă în coloanele sale toate „publicațiunile” oficiale. „«Gazeta Transilvaniei» declară că va proceda – arată ziarul –, cu bucurie și recunoștință că, după sute de ani trecute peste noi, ajunserăm ca să vedem pe guvern vorbind către români românește, precum cere și pretinde dreptul și dreptatea vecinică”.

„Gazeta Transilvaniei” trece *Partea oficială* în locul editorialelor. Publică, astfel, comunicatul guvernatorului civil și militar, *Dispozițiuni către toate comisiile districtuale cu explicațiile sale*²³, ca să continue în alt număr cu *Ordinațiunea către comandanții militari de districte*²⁴.

„Gazeta Transilvaniei” începe încă din primul număr de la reapariția sa publicarea unui tabel, *Publicațiuni guberniale* ale guvernatorului civil și militar, pe

²² *Ibidem*, nr. 68.

²³ *Ibidem*, nr. 24, 22 decembrie 1849, p. 91.

²⁴ *Ibidem*,

zile, cu începere din 20 septembrie 1849. Se justifica faptul că apela la acest procedeu în lipsa de spațiu pentru reproducerea lor. Dăm rezumatul pentru câteva comunicate ale guvernatorului civil și militar al Transilvaniei: „1849, 20 sept. – Pedepsirea furtului și prădării de păduri; 1849, 21. sept. – Transilvania se împarte în 6 districte militare, însă numai provizoriu, adică Sibiu, Alba Karolina, Cluj, Reteag, Odorhei, Făgăraș; 1849, 9 noemvr. – Amenințare cu judecare obștească pe cei care spăimântă pe popor cu venirea turcilor spre ajutorul maghiarilor”²⁵.

„Gazeta Transilvaniei” începe, încă de la reparația sa, publicarea unui studiu foarte extins, *Idei îmbietoare și pregătitoare pentru o eventuală organizare a Imperiului Habsburgic*²⁶. Sunt cuprinse în acest studiu, într-un capitol separat, *Punctele petițiunii române* din 13/25 februarie 1849, prezentate împăratului Ferdinand I de Habsburg²⁷. Sunt trecute aici revendicările românilor în viitoarea organizare a imperiului. Se înscrie, în deschiderea revendicărilor, unirea tuturor românilor din Imperiul Habsburgic într-o „singură națiune” (punctul 1), administrație românească de sine stătătoare, politică și bisericească (punctul 2), organizarea unui congres al națiunii române cu mai multe atribuții: a) alegerea unui conducător al românilor; b) alegerea unui sfat administrativ sub denumirea de Senat român; c) alegerea unui conducător bisericesc; d) organizarea administrației în comunitățile și cercurile românești; organizarea școlilor și înființarea instituțiilor necesare pentru învățatură (punctul 3), introducerea limbii române în toate „lucrările” ce privesc pe români (punctul 4), o adunare națională în fiecare an, spre a hotărî asupra intereselor naționale în conformitate cu cerințele timpului (punctul 5), reprezentarea națiunii române după numărul ei în Dieta imperială (punctul 6), aprobarea unui organ al națiunii române în conducerea imperiului, pentru a apăra interesele naționale (punctul 7), împăratul să poarte de aici înainte titlul de *Mare Duce al românilor* (punctul 8). Trecând peste punctul 8, subliniat, care reprezintă o laudă, pentru a se lua în considerare celelalte revendicări, se deprinde din această petiție că luptătorii români din Transilvania propuneau o unire a tuturor românilor din Imperiul Habsburgic, cu statut de națiune independentă politic și administrativ și cu limba română, limbă oficială.

Românii din Bucovina îi adresează și ei împăratului Ferdinand I de Habsburg o cerere cu revendicările lor, *Petiția Țării*, cu un an înainte, cum vom arăta mai departe, în iunie 1848, când se pregătea Constituția din martie 1849. „Gazeta Transilvaniei” vine după promulgarea Constituției și vorbește nu numai de românii dintr-o singură provincie, ca în *Petiția Țării*, ci de toți românii din imperiu, cu un statut deosebit de al celorlalte popoare de sub stăpânirea habsburgică.

Drepturile popoarelor din Imperiul Habsburgic erau înscrise în Constituția din 4 martie 1849. Mai trebuia să fie și puse în aplicare, cum nu se întâmpla.

²⁵ *Ibidem*, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 68.

²⁶ *Ibidem*, nr. 18, 1 decembrie 1849, p. 68–69; nr. 19, 5 decembrie 1849, p. 71–73; nr. 20, 8 decembrie 1849, p. 75–77; nr. 21, 12 decembrie 1849, p. 79–80.

²⁷ *Ibidem*,

G. Barițiu inaugurează noul an în reparația publicațiilor sale cu un editorial programatic, *O repede privire în trecut și în viitor*, pe care îl publică în „Gazeta Transilvaniei” în 2 ianuarie 1850²⁸. Compara anii 1848–1849 cu „doi gemeni fioroși”, care lăsară în urma lor „lacrimi, mizerie și ruine”. Avertiza că vremea pentru noi lupte și suferințe nu era trecută. „Orizontul nu este senin – arată G. Barițiu – Parisul, acel cămin al revoluțiunilor, fierbe ca un vulcan cu câteva luni mai înainte de eruperea lavei. Germania [era] într-o dezbinare confuză și foarte periculoasă”, iar din Italia nu veneau semne „pentru menținerea păcii”. G. Barițiu se angaja să ducă lupta, cum făcuse și mai înainte, pentru „apărarea dreptului legalității” și că nu va tolera „nici un fel de supremație” ca în „trecutul trist și apăsător”.

G. Barițiu era încredințat că prevederile din Constituția din 4 martie 1849 și poziția fermă a lui Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul civil și militar al Transilvaniei, în aplicarea prevederilor ei, îi lăsausă câmp liber de acțiune. Se înșela. Sașii, sprijiniți din umbră de unguri, care nu aveau cuvânt la Curtea de la Viena, pentru lupta lor din timpul revoluției față de conducerea imperială, îl reclamă pe Ludwig baron de Wohlgemuth că, prin măsurile pe care le lua, acționa, în realitate, ca „walachischer Tribun” – tribun valah²⁹. Acuzajii din cele mai grave, care nu se putea să rămână, cum vom vedea mai departe, fără urmări.

După prezentarea orientativă din editorialul programatic, G. Barițiu trece, în articolul *Gazeta și inspectorii de la Orăștie*, la critica administrației maghiare și denunță măsurile luate de unii „amploiați”³⁰. Presa maghiară respinge opiniile lui G. Barițiu, care apără în continuare libertatea presei și arată că „cenzura” ei aparținea „regimului vechi”. Publică articolul în corpul ziarului, dar îl dă ca editorial și-l semnează: „Georgiu Barițiu. Redactorul «Gazetei» și «Foaiei»”.

Alexandru Hurmuzachi, redactorul responsabil al ziarului „Bucovina”, și Iraclie Porumbescu, secretarul de redacție, privesc cu încredere orientarea politică a lui G. Barițiu și sunt încurajați să adopte și ei, cum vom arăta mai departe, o atitudine critică față de Curtea din Viena. Iraclie Porumbescu îi trimite lui G. Barițiu, în acest sens, o lungă corespondență despre situația din Bucovina.

G. Barițiu consideră că înainte de a publica corespondența din Bucovina mai era necesar să se ocupe de situația din Transilvania. Publică o amplă dare de seamă, *Stricăciunea românilor transilvani în morți și averi (1848–1849)*, în 26 ianuarie 1850³¹. Martor ocular al evenimentelor din Revoluția din 1848–1849, publică o corespondență, *Alba Karolina. dec. 30 [1849]*, în care prezintă pierderile românilor în oameni și averi în Revoluția din 1848–1849. Corespondența apare în „Südslawische Zeitung” din Agram și este preluat în publicația „Bote” din Viena.

²⁸ *Ibidem*, nr. 1, 2 ianuarie 1850, p. 1.

²⁹ Cornelia Bodea, *1848 la români*, vol. II, *Revoluția în viziunea contemporanilor*, București, Editura Enciclopedică, 1998, p. 616.

³⁰ „Gazeta Transilvaniei”, nr. 4, 16 ianuarie 1850, p. 14.

³¹ *Ibidem*,

Se dau aici numele tribunilor, legionarilor și centurionilor din armata lui Avram Iancu, căzuți în lupte, numele protopopilor, preoților și al civililor împușcați, spânzurați, decapitați, jupuiți de vii sau măcelăriți, localitățile cu satele arse și pagubele aduse gospodăriilor, precum și numărul caselor prefăcute în cenușă. Un rol important în pierderile românilor îl au conții și grofii maghiari și se dă numele acestora, localitățile și numărul românilor măcelăriți din porunca lor.

Este cel dintâi tablou privind situația din Transilvania după Revoluția din 1848, întocmit de un martor ocular, cum nu avem altul în presa românească din Imperiul Habsburgic.

Acum, la câteva zile după publicarea acestei dări de seamă, G. Barițiu face loc în „Gazeta Transilvaniei” și corespondenței *Cernăuți 19 ian [1850]*, semnată de Iraclie Porumbescu privind situația din Bucovina după Revoluția din 1848³². „Noi suntem încă tot pe acel pământ vegetativ – îl informa Iraclie Porumbescu pe G. Barițiu – pe care ne lăseși atuncea când te-ai dus de la noi”. Iraclie Porumbescu avea în vedere, când amintește de prezența lui G. Barițiu în Bucovina, adus în lanțuri de un cazac și întemnițat la Cernăuți, de unde este eliberat, cum am arătat mai sus, prin intervenția lui Gheorghe Hurmuzachi. După această punere în temă, cum am zice, Iraclie Porumbescu schițează situația din Bucovina după publicarea Constituției în martie 1849. „Pe pământ constituțional – arată Iraclie Porumbescu – mai murim de dorul Constituțiunii. Împlinirea dorințelor și alor nevoilor noastre încă tot pausează [așteaptă] în mult mai frumoasele și mai comodele Curți de Sus [palate], decât ar voi să vie în bieteale noastre bordeie care acum sunt mai nădușite [sufocate] cu toate necesitățile lor de cumplita iarnă”. Iraclie Porumbescu îl informa pe G. Barițiu că nu mai era nimic de așteptat de la „înaltele curți”, cu alte cuvinte, de la conducerea de la Viena.

Bucovinenii avură totuși un câștig prin Revoluția din 1848 pentru interesele lor provinciale și naționale. Se înființa la Liceul german din Cernăuți o catedră de limba și literatura română și chiar dacă o singură catedră nu era suficientă într-o provincie românească, în care limba oficială era cea germană și privilegiate poloneza și ruteana. Bucovinenii avură norocul ca această catedră de română să fie ocupată de Aron Pumnul, care nu se mărgini la orele de curs, ci își desfășură activitatea și dincolo de ele. Iraclie Porumbescu este unul din cei mai apropiați colaboratori ai lui Aron Pumnul și cel dintâi dintre bucovineni care apreciază, cum se cuvenea, orizontul său științific și dăruirea de sine în cultivarea limbii române. Prezent la lecția de deschidere a lui Aron Pumnul, din 25 februarie 1849, și la tot ce urmă, mărturiile lui Iraclie Porumbescu sunt cele mai importante pentru acest moment din viața culturală a Bucovinei.

Problema principală, pe care o pune Iraclie Porumbescu în corespondența sa privea înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin, importantă deopotrivă pentru presa din Bucovina și pentru cea din Transilvania. „Era odată un neam glorios și

³² *Ibidem*,

respectat în lumea întreagă – arată Iraclie Porumbescu –, neamului acestuia-i zicea «roman»; ei scriau cu litere romane: este astăzi un pământ, unde pe fieștecare floriceică o resare și o crește un sânge sacru, un sânge vărsat pe aceste locuri pentru patrie, limbă și naționalitate, acel sânge e sânge de român, pământul este al României; română este patria noastră, noi suntem români, limba noastră este limba română, românește, dar vrem nu numai să vorbim, ci să și scriem”.

Iraclie Porumbescu făcea o declarație publică la aproape un secol de la anexarea Țării de Sus a Moldovei, numită mai târziu Bucovina, că ea era pământ românesc din vechime și că aparținea României. Asemenea declarații publice nu se mai auziră în presa din Imperiul Habsburgic.

Iraclie Porumbescu propune în finalul corespondenței sale ca ziarele să publice măcar o coloană cu litere latine. G. Barițiu împărtășește opinia lui Iraclie Porumbescu, dar însoțește corespondența cu o notă redacțională: „Prea bucuroși, numai să avem tipografiile corespunzătoare acestui scop”.

Propunerea lui Iraclie Porumbescu se va realiza. Câteva decenii mai târziu va trece și „Gazeta Transilvaniei” la grafia latină.

Iraclie Porumbescu nu se mărgini la propunerea sa, ci o aplică și în activitatea sa. Întocmește, ca paroh la Șipotele Sucevei, rapoartele sale către superiorii săi cu litere latine. Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei, îl va sancționa drastic. „Încă nici un circulariu nu s-au slobozit – îl somează episcopul pentru schimbarea literelor – și samavolnicie este, care o oprim”³³. Iraclie Porumbescu nu va respecta interdicția și va continua să scrie numai cu litere latine.

După editorialul *Gazeta și inspectorii de la Orăștie și Stricăciunea românilor transilvani în morți și averi (1848–1849)* și după corespondența lui Iraclie Porumbescu despre situația din Bucovina, G. Barițiu vine cu un nou editorial *Proprietatea. Comunismul*, pe care îl publică în „Gazeta Transilvaniei” în 9 februarie 1850 și îl semnează B [Barițiu]³⁴. Marii proprietari din Transilvania, maghiari și sași, nu pierduseră speranța să-și recapete moșiile. Îl acuză pe G. Barițiu că îi încuraja pe cei care deveniseră proprietari prin Revoluția din 1848 de „cutezări comuniste”.

G. Barițiu deschide editorialul cu prezentarea demersului său în favoarea proprietății, susținut în „Gazeta Transilvaniei” în anii 1845–1846, prin urmare, înaintea Revoluției din 1848, când ceru românilor transilvăneni, cu multă stăruință, „iubirea de proprietate”, fiindcă fără ea nimeni „nu poate fi liber, nu are patrie, nu înseamnă nimic, ci e pururea supusul și sclavul altora”. G. Barițiu avea în vedere proprietatea rurală. Este avertizat de un „consilier din Viena” că prin pledoaria sa pentru proprietate îndemna, în realitate, „sclavii, robii, clăcașii să prindă gust să se facă proprietari”. În acel an, 1845, se începură colonizările în Transilvania cu „șvabi” aduși din Württemberg, cum proceda Curtea din Viena, adăugăm noi, în

³³ *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*. p. 141–145.

³⁴ „Gazeta

colonizările din Bucovina cu „nemți” aduși din Austria – și nu numai cu ei și nu numai din Austria. G. Barițiu, întemeiat pe Constituția din 4 martie 1849, putea pune avertismentul Curții din Viena *ad acta*, adică la arhivă. Avea suficiente argumente, aprecia el, să ia atitudine față de politica dusă de Curtea din Viena în Transilvania și Bucovina. „Dumnezeu și natura nu vroește – avertiza G. Barițiu Curtea din Viena – ca să fie numai unii, puțini, proprietari și încolo mai toată patria să constea din proletari”.

Situația se schimbă prin Revoluția din 1848. „Poporul – adică românii, în demersul lui G. Barițiu – odinioară robit și tirănit, a ajuns proprietar pe moșioara ce o lucra mai înainte cu crunta sudoare a feței, fără a se folosi de ea”. Curtea din Viena aprecia că lucrurile nu se vor opri aici și pune pe seama celor ajunși proprietari prin Revoluția din 1848 că puteau transforma în realitate „năluciri comuniste”. Asemenea acuzații se puteau aduce românilor transilvăneni, arată G. Barițiu, înainte de Revoluția din 1848, când „țăranul era pe acest pământ mai străin decât fiarele pădurilor” și puteau vedea o cale pentru revendicările lor prin „cutezări comuniste”.

G. Barițiu îi numește pe cei care îl acuzau de „fantoma comunismului” în termeni de-o severitate rar întâlnită în presa vremii: „limbi de vipere”, „idioți”, „hăbăuci”, „ignoranți în privința comunismului”.

G. Barițiu întreprinde o prezentare a comunismului cu privire la proprietatea țărănească importantă – dacă nu cea mai importantă – întâlnită în presa românească îndată după Revoluția din 1848³⁵. Trimite la învățătura din *Biblie*, în care se condamna tirania, hoția, înșelăciunea. Invocă și lupta românilor să iasă din „sclavia Egiptului”. Altfel spus, românii duceau lupta să iasă din sclavia moșierilor maghiari și sași, patronată de Curtea din Viena.

G. Barițiu încheia editorialul său cu un program pentru lupta din viitor, dar și cu un avertisment. „Proprietate și știință, iar de nu, vor veni alții și vor ocupa proprietățile și se vor folosi de știință spre stricăciunea și pierderea noastră. Cine are urechi de auzit și ochi de văzut, să auză și să vadă”.

Curtea din Viena avea urechi să audă și ochi să vadă din articolele lui G. Barițiu, corespondența lui Iraclie Porumbescu și măsurile ce le lua Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul civil și militar al Transilvaniei, devenit „walachischer Tribun” (tribun valah).

„Gazeta Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură” sunt suspendate pentru a doua oară. G. Barițiu mai apucă să publice din „Gazeta Transilvaniei” un ultim număr, care apare în 13 februarie 1850³⁶. Publică aici, pe ultima pagină, comunicatul lui Ludwig baron de Wohlgemuth, *Publicațiune*, pe care guvernatorul civil și militar al Transilvaniei îl datează: *Sibiu, în 13 ianuarie*

³⁵ Argumentele lui G. Barițiu privind concepția comunistă referitoare la proprietatea rurală le întâlnim, uimitor, un secol mai târziu, în campania pentru colectivizarea agriculturii.

³⁶ „Gazeta

1850 și în care reafirmă că robia fusese ridicată și robii erau proprietari pe pământurile pe care se aflau.

G. Barițiu este înlocuit la conducerea celor două publicații înființate de el în 1858, Ludwig baron de Wohlgemuth, guvernatorul civil și militar al Transilvaniei este chemat la Curtea imperială pentru a da socoteală asupra măsurilor pe care le lua. Moșierii sași și maghiari au știut să lucreze. Încetează din viață în drum spre Viena.

După suspendarea „Gazetei Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură, în februarie 1850, ziarul „Bucovina” de la Cernăuți rămâne, pentru a doua oară, singura publicație să aperse drepturile românilor de dincoace și de dincolo de Carpați, în Imperiul Habsburgic, după Revoluția din 1848.

„Bucovina”, sub conducerea lui Gheorghe și Alexandru Hurmuzachi, redactori răspunzători, și Iraclie Porumbescu, secretar de redacție, intră în lupta pentru recunoașterea drepturilor românilor din provincia lor, chiar din numărul 3 din 22 octombrie/3 noiembrie 1848³⁷.

Deschide numărul cu editorialul *Viitorul Bucovinei*, în care arată că două erau situațiile privind această problemă. „Are să fie provincie deosebită – se subliniază în editorial – precum ea este cunoscută prin mai multe Patente și hotărâri împăratești, care se repetează până în timpurile cele mai noue; are ea ca provincie deosebită să fie îndeosebi organizată și administrată cu de aproape privire a împrejurărilor ce-i sunt cu totul proprii? Sau are ea să fie întrupată [încorporată] în altă provincie a Monarhiei și care anume și are ea să fie unită cu aceasta pentru vecie?”

Problema care se pune privește, cum se vede, separarea Bucovinei de Galiția.

„Bucovina” publică în continuare, în același număr, *Convenția* în patru capitole, încheiată la Constantinopol în 7 mai 1775 între Imperiul Habsburgic și Imperiul Otoman, privind anexarea Țării de Sus a Moldovei³⁸. În capitolul întâi se justifică ocuparea Țării de Sus a Moldovei printr-o legătură necesară între Transilvania și Galiția, mai vechile provincii imperiale. În capitolul al II-lea se prevedea că Imperiul Habsburgic nu va ridica cetăți în provincia anexată. În capitolul al III-lea se prevăd măsuri pentru paza graniței între Imperiul Habsburgic și Muntenia și Moldova. În capitolul al IV-lea se discută despre situația „târgușorului Orșova”, așezat pe malul Dunării.

Importantă este și motivația pentru care „Bucovina” publica acest document. „Originalul acestui document – ține să precizeze «Bucovina» – se află în cancelaria secretă a Curții din Viena și s-au împărtășit în copie prezidiului Galiției (gal. Landespraesidium) prin decret al Cancelariei Curții în 13 fevr. 1823, no. 4928”.

„Bucovina” face cunoscut documentul secret prin care Țara de Sus era anexată de Imperiul Habsburgic prin șantaj, într-un moment când se discuta situația

³⁷ „Bucovina”, [I], nr. 3. 22 octombrie/3noiembrie 1848. p. 25. Supliment.

³⁸ *Ibidem*,

Bucovinei sub stăpânire habsburgică, care semna acel act prin care se angaja viitorul noii provincii imperiale.

„Bucovina” vine cu al doilea editorial, *Petiția Bucovinei* în 3/15 decembrie 1848³⁹. De aici aflăm că acest document, numit *Petiția Țării*, este trimis împăratului Ferdinand I de Habsburg în iunie 1848, desigur după Adunarea Națională de la Cernăuți, din 20 mai 1848. Împăratul îi acordă atenția cuvenită, la indicațiile consilierilor săi, și însărcinează guvernul să o prezinte în Parlament. Documentul era acoperit, arată „Bucovina”, cu „nenumărate semnături” ale celor mai „respectabili locuitori din toate stările din Bucovina”, era „expresia opiniei publice” și a „conglăsuitoarelor dorințe a[le] nației”. Măsurile legislative luate de Curtea din Viena în timpul Revoluției din 1848 aduseră unele îmbunătățiri privind situația țărănimii, pe când celelalte clase sociale continuau să fie supuse practicilor din „timpurile întunecate”. Bucovenenii erau încredințați că, prin „grabnica încuviințare” a demersului lor prin *Petiția Țării*, se vor înlătura „haoticele noastre împrejurări de față”. Încuviințarea *Petiției Țării* reprezenta condiția *sine qua non* pentru viitorul Bucovinei.

Petiția Țării supune atenției împăratului Ferdinand I de Habsburg *Programul* în „12 dorințe” (cereri), stabilit la Adunarea Națională de la Cernăuți, din 20 mai 1848. Se respectă succesiunea punctelor de acolo, dar într-o nouă elaborare, în funcție de dezbaterile care aveau loc în legătură cu ele.

Petiția Țării urmează, în prezentarea ei împăratului, calea și practicile oficiale, când se adresau solicitări celei mai înalte autorități din imperiu. Expunerea se deschide cu elogierea împăratului pentru „grija părintească” față de supușii de sub oblăduirea sa. Se invocă *Patenta imperială* din 15 martie 1848, prin care împăratul făcea „făgăduintele” propuneri pentru acordarea libertății tiparului, aprobarea pentru înființarea Gărzii naționale și introducerea unei Constituții. *Petiția Țării* evită, însă, să arate că „făgăduintele” propuneri Ferdinand I de Habsburg le face sub amenințarea luptelor de stradă și de pe baricadele din Viena, când se vede silit să accepte, în 25 aprilie 1848, constituirea unui guvern responsabil, libertatea presei și a întrunirilor, organizarea de gărzi civile și alegeri libere pentru Adunarea Constituantă.

Bucovenenii așteptau înaintea tronului revendicările lor, cum făceau și celelalte popoare din imperiu. Se aplică peste tot, când suspușii se adresau împăratului, calea protocolară, de la care nu se admiteau abateri.

Petiția Țării venea, la punctul 1, cu argumente istorice decisive privind separarea Bucovinei de Galiția. Se atrăgea atenția lui Ferdinand I de Habsburg că străbunul său, Leopold II, dăduse *Patenta imperială* din 10 septembrie 1790, în care se hotăra situația Bucovinei. Se reproduce textul din acea *Patentă imperială*: „Bucovina purure subt acest nume să fie privită și tractată ca o provincie de sine stătătoare și cu deosebite staturi [reprezentăție]”. „Bucovina” subliniază acest text

³⁹ *Ibidem*,

pentru a marca importanța lui. *Petiția Țării* înfățișează împăratului Ferdinand I de Habsburg situația reală a Bucovinei, ignorată mai târziu, și-l obligă, în termeni protocolari, să reinstaureze vechiul statul al Bucovinei, provincie separată de Galiția, cu conducere proprie.

Trecând la punctul 2 din *Programul Adunării Naționale*, unde se enunță „conservarea naționalității române” și „crearea de școli naționale”, *Petiția Țării* lărgeste aria de competență a acestor enunțuri programatice și solicită înființarea de școli populare pentru satele din Bucovina și înființarea unei catedre pentru limba și literatura română, încadrarea în instituțiile de stat cu personal care știa deplin limba română, „dregătoriile” provinciale să primească corespondență în română și să răspundă tot așa. În punctele următoare, solicitările sunt formulate în același context: posibilitatea ca românii să ocupe funcții în administrația de stat din imperiu, politică și judecătorească (punctul 3), înființarea unei instituții de credit pentru proprietarii de diferite categorii și pentru țărănime (punctul 4), egalitatea tuturor confesiunilor religioase (punctul 6), anularea legilor introduse pentru prevenirea ciumei în 1830, cu cordonul sanitar și carantina în lungul graniței Austriei cu Moldova, care împiedicau comerțul (punctul 7), să se ștergă controalele de vamă și să se schimbe sistemul de supraveghere a graniței (punctul 9). Ultimele trei puncte aveau în vedere organizarea Episcopiei Bucovinei: alegerea episcopului (punctul 10), administrarea „eclesiei” (punctul 11), administrarea Fondului Religionar (punctul 12).

Problema care determină cele mai multe discuții privea raportul dintre proprietari și țărani și despăgubirile celor dintâi din partea celor din urmă, împrăștierea pe pământurile pe care le lucrau (punctul 5). Importantă era modalitatea despăgubirilor în sarcina țăranilor. Această chestiune se dezbătea și în Adunarea Constituantă și asistăm la mai multe hotărâri, care se schimbă succesiv, ca, în final, plata despăgubirilor să treacă jumătate în sarcina statului și cealaltă jumătate în sarcina țăranilor⁴⁰.

Istoricii nu clarifică problema textului de bază al *Petiției Țării*. Mai întâi este de observat că Ion Nistor dă textul celor 12 puncte (dorințe) care stau la baza *Petiției Țării* într-o transcriere în limba actuală și nu cunoaștem forma originală⁴¹. Se face trimitere, pe de altă parte, la una dintre edițiile Cornелиei Bodea despre Revoluția din 1848, unde se tipărește *Petiția Țării*, textul românesc paralel cu cel german. Textul românesc este, însă, o traducere a celui german în limba română actuală⁴². În această situație, textul româno-german, publicat în ziarul „Bucovina” se impune să fie luat ca text de bază până la cunoașterea nemijlocită a originalului după *Petiția Țării*.

⁴⁰ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 99–100.

⁴¹ *Ibidem*, p. 94.

⁴² Cornelia Bodea, *1848 la români*, vol. II, *Revoluția în viziunea contemporanilor*, București, Editura Enciclopedică, 1997, p. 100 (an).

După *Petiția Țării*, „Bucovina” publică *Constituție pentru Împărăția Austriei*, promulgată în 4 martie 1849, căreia îi consacră un număr întreg, în care este inclus și *Suplimentul*⁴³.

Constituția se deschide în cele 16 capitole cu prezentarea componenței Imperiului Habsburgic, asupra căruia Franz Joseph de Habsburg era investit să-l conducă prin grația lui Dumnezeu: „Împărat al Austriei, rege de Ungaria și Boemia, de Lombardia și Veneția, de Dalmația, Croația, Slavonia, Galiția, Lodomeria și Iliria, arhiduce de Austria, duce de Lotaringia, Salisburg, Stiria, Carintia, Carniola, Silesia de Sus și de Jos, mare duce de Transilvania, conte de Moravia, conte-principe de Habsburg și Tirol etc. etc.”

Franz Joseph de Habsburg ajunge pe tronul Imperiului Habsburgic, cu am arătat, pe valurile Revoluției din 1848, în 3 decembrie 1848, la 18 ani, și promulgă *Constituția pentru Împărăția Austriei*, la 19 ani, „prin grația lui Dumnezeu” și prin puterea și voința miniștrilor săi. Ei se înșiră sub numele împăratului și sigiliul pus de el pe acest document. Se trec cu numele de familie și nu și cu cel de botez, asemenea unei case domnitoare: Schwarzenberg, Stadion, Krauss, Bach, Kordon, Bruck, Thienfeld, Kulmer⁴⁴. Schwarzenberg este Felix, principe Schwarzenberg (1800–1852), prim-ministru al Austriei, cu mare autoritate la Curtea de la Viena. Cunoaștem și miniștrii care conduceau Imperiul Habsburgic și care își pun semnătura pe Constituție, actul fundamental pentru viitorul Imperiului Habsburgic. Semnătura lui Franz Joseph de Habsburg avea importanță numai prin faptul că era împărat „prin grația lui Dumnezeu”, dar nu el conducea Imperiul Habsburgic, ci miniștrii săi, prin puterea lor nelimitată.

Bucovina figurează în capitolul I, *Despre imperie*⁴⁵, între „țările” care formau Imperiul Habsburgic, sub forma: ducatul Bucovina, după Arhiducatul Cracoviei și înainte de Regatul Dalmația. După această prezentare, fără nicio determinare, urmează capitolele: *Despre împăratul* (II), *Despre dreptul cetățenesc al imperiei* (III), *Despre comună* (IV), *Despre interesele țării, adică obiectele dietelor provinciale* (V), *Despre interesele imperiei, adică obiectele Parlamentului al imperiei* (VI), *Despre puterea legislativă* (VII), *Despre Parlament* (VIII), *Despre constituțiile și dietele provinciale* (IX), *Despre puterea executivă* (X), *Despre*

⁴³ „Bucovina”, [II], nr. 4, 4 martie/16 martie 1849, p. 19–30. Text paralel român cu litere chirilice, datat după calendarul vechi; text german cu litere latine, data după calendarul nou.

⁴⁴ Numele miniștrilor sunt scrise corect în textul german. Din familia Schwarzenberg făceau parte, cum vom arăta când vom prezenta călătoriile lui Franz Joseph în Bucovina, Edmund Schwarzenberg, guvernatorul civil și militar al Galiției, Karl Schwarzenberg, guvernatorul civil și militar al Transilvaniei. Dăm și numele celorlalți miniștri semnatari ai Constituției pentru care avem informații: Francis Stadion, conte (1806–1853), ministru de Interne; un alt om politic cu acest nume îl întâlnim guvernator al Galiției; Filip Krauss, ministru de Finanțe; Alexander Bach (1813–1870), ministru de Interne, mai târziu prim-ministru; Karl Bruck, ministrul Comerțului. Nu avem informații despre Kordon, Thienfeld și Kulmer. Sunt personalități cu cele mai înalte demnități din Imperiul Habsburgic, față de care împăratul, în vârstă de 19 ani, nu avea cuvânt să fie ascultat.

⁴⁵ În text,

consiliul imperiei (XI), *Despre puterea judecătorească* (XII), *Despre judecătoria imperiei* (XIII), *Despre finanțele imperiei* (XIV), *Despre puterea armelor* (XV), *Hotărâri universale* (XVI). Nu se mai amintește de Bucovina. În capitolul *Despre constituțiile și dietele provinciale* (IX) se prezintă Constituția Regatului Ungariei, Voievodatului Serbiei, Regatul Croației, Regatul Slavoniei. Aici ar fi trebuit să fie trecut și Ducatul Bucovina. „Toate celelalte țări ale coroanei – se arată aici în paragraful 77 – capătă constituții provinciale proprii”, iar în paragraful următor se precizează că „constituirea dietelor provinciale se va face cu respectarea tuturor intereselor provinciei”.

Constituția nu înscrie, explicit, niciuna din revendicările românilor din *Petiția Țării*. Favoriza, însă, activitatea propagandei interne pentru menținerea Bucovinei la Galiția sau pentru împărțirea ei. Cu aceasta intrăm în alt capitol din istoria nefericitei Bucovine.

„Bucovina” publică, după promulgarea Constituției din martie 1849, o dare de seamă privind festivitatea oficială de la Cernăuți în cinstea acestui eveniment istoric⁴⁶. Publică și *Manifestul* lui Franz Joseph de Habsburg privind Constituția promulgată de el⁴⁷, precum și o informare despre *Patenta imperială* privind despăgubirile moșierilor pentru pământurile lor intrate în proprietatea țăranilor⁴⁸, informații importante în această problemă, și despre situația din Bucovina.

Curtea din Viena introduce starea de asediu în Galiția și în Bucovina în ianuarie 1849, când încă nu se încheiaseră lucrările Adunării Constituante. Se suprimă toate publicațiile, în afară de două, oficiale, care apăreau în Galiția. Este suspendată și „Bucovina”, din 5 ianuarie și până în 26 februarie 1849⁴⁹.

Alexandru Hurmuzachi considera că nu putea fi trecut cu vederea faptul că în Constituția din 4 martie 1849 nu se făcea o vorbire separată și despre Ducatul Bucovinei, cum se proceda pentru Regatul Ungariei, al Croației, al Slavoniei, dar și pentru Voievodatul Serbiei. Publică în „Bucovina”, în două numere, un studiu, *Posițiunea ierarhiei române în Austria*, semnat numai cu inițiale: *E. H.*, pe care le-a pus în paranteză la începutul primei părți a studiului, să nu se repete și la partea a doua fără semnătură, la o distanță de 7 numere (8 aprilie – 10 iunie 1849)⁵⁰. Din semnătura numai cu inițiale putea să se înțeleagă faptul că studiul aparținea lui Eudoxiu Hurmuzachi.

Alexandru Hurmuzachi deschide studiul său cu un elogiu al Revoluției din 1848: „În anul de eternă memorie – declară Alexandru Hurmuzachi – soarta voind ca naționalitatea fiecărui popor din întinsa Monarhie austriacă să surpe lanțurile cele vechi și fiecare națiune să se bucure în desfătare de prețiosul dar al unei vieți naționale neatârnată”.

⁴⁶ „Bucovina”, [II], nr.5, 11/23 martie 1841, p. 31.

⁴⁷ *Idem*, p. 31–32.

⁴⁸ *Idem*, p. 32.

⁴⁹ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 38–39.

⁵⁰ „Bucov

O „națiune” ca cea română, care și-a cucerit libertatea prin Revoluția din 1848, se impunea ca și biserica ei să-și dobândească libertatea prin ieșirea de subordonare față de Patriarhia din Carlovăț. Meritul Bisericii Ortodoxe consta în faptul că ea a apărat drepturile sale în două împrejurări primejdioase în egală măsură. „Biserica, sprijinul de căpetenie și protectoarea conștiinței religioase a românilor, s-a opus – arată Alexandru Hurmuzachi – contra mahomedanismului ce străbătea de la răsărit, pe de altă parte contra catolicismului, ce cu o tărie tot așa de mare amenința de la apus”.

Alexandru Hurmuzachi întreprinde o cercetare istorică și, apreciind că numărul credincioșilor români era mai mare decât al celor sârbi, scoate încheierea că între Patriarhia sârbească din Carlovăț, autoritatea supremă, și clerul de rând nu era nici o legătură. Această lipsă putea fi înlăturată prin numirea unui mitropolit român. Andrei Șaguna, încredințat de acest neajuns în ierarhia Bisericii Ortodoxe din Imperiul Habsburgic, se adresează cu o propunere în acest sens lui Raicici, patriarhul sârb de la Carlovăț. Acesta se declară de acord cu numirea unui mitropolit român, dar nu poate lua nici o hotărâre fără consultarea episcopilor săi. Alexandru Hurmuzachi aprecia răspunsul ca fiind nesincer, cu porțițe de scăpare, să nu se atingă de privilegiile episcopilor sârbi. Andrei Șaguna se adresează în problema mitropolitului român și lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei. Acesta se adresează, fără să se consulte cu credincioșii, lui Raicici, patriarhul sârb de la Carlovăț. Alexandru Hurmuzachi caracterizează această conduită ironic: „Aceasta va să zică a pipera piperul cu piper”.

Alexandru Hurmuzachi anticipa o situație de mai târziu din Biserica românilor ortodocși din Imperiul Habsburgic. Andrei Șaguna scoate, prin autoritatea și demersurile sale, episcopia, în fruntea căreia stăteau, de subordonarea față de Patriarhia de la Carlovăț, o ridică la rangul de mitropolie și românii din Bucovina fac demersuri să fie incluși în Mitropolia de la Sibiu. Se împotrivesc Eugenie Hacman și moartea lui pune capăt conflictului cu credincioșii, prin care zădărnicește cea dintâi unire a celei mai mari părți a românilor din Imperiul Habsburgic sub autoritatea bisericească. Atunci nu putea fi vorba și de o unire sub autoritatea politică.

Curtea din Viena avea motive să fie nemulțumită de studiul lui Alexandru Hurmuzachi. Mai întâi, pentru elogiul Revoluției de la 1848, apoi pentru prezentarea catolicismului, egal de primejdios ca mahomedanismul. Catolicismul era, însă, religie de stat. Se alătură, la toate acestea, elogierea lui G. Barițiu la plecarea din Bucovina, despre care am vorbit mai sus, în 4 octombrie 1849, când îl numește „barbat puternic în vorbă și în faptă, patriot luminat și naționalist învăpăiat”⁵¹.

Să mai amintim tot aici că Alexandru Hurmuzachi încheia partea a doua a studiului său cu declarația lui Daniel O’Connel (1775–1847), agitator irlandez, care

⁵¹ Idem, n

ridică glasul său în Parlamentul englez în apărarea contemporanilor săi, îndemnând la nesupunere și la luptă: „O, sclavi moșteniți:/Au doar voi nu știți/Că cel ce vriește a se libera/Trebuie însuși lovituri a da?”⁵²

Autoritățile austriece îl arestează pe Alexandru Hurmuzachi, redactorul responsabil al „Bucovinei”, și îl aruncă în temnița de la Cernăuți, pe unde trecuse și G. Barițiu. „Bucovina” nu mai apare, pentru a doua oară, între 29 iunie și 20 iulie 1849⁵³.

Gheorghe Hurmuzachi așteaptă un moment favorabil, se folosește de autoritatea sa și, după ce depune și o cauțiune, izbuteste să obțină eliberarea fratelui său. „Bucovina” își reia apariția în condiții nu tocmai favorabile⁵⁴.

„Bucovina” publică *Petiția Țării, Constituția pentru Împărăția Austriei, Pozițiunea ierarhiei române în Austria*, dar și celelalte lucrări cu caracter politic, sub supravegherea lui Iraclie Porumbescu, și, când Alexandru Hurmuzachi, redactorul responsabil, pleacă în Moldova, se ocupă de pregătirea numerelor din „Bucovina” și de trimiterea lor la tipar. Se ocupa, în mod special, de *Foiletonul* ziarului cernăuțean. Publică poezii de V. Alecsandri, Grigore Alexandrescu, Dimitrie Bolintineanu, Vasile Cârlova, dar nu-i pierde din vedere nici pe C. Conachi și V. Pogor.

Iraclie Porumbescu se preocupă să publice în *Foiletonul* ziarului și lucruri din afara literaturii. Ocupă un loc aparte studiul lui Aron Pumnul, *Neatârnamea limbii românești cu dezvoltarea sa și cu modul de a o scrie*, publicat în 12 numere, care stă la baza sistemului său filologic⁵⁵.

Iraclie Porumbescu participă și el cu lucrări în susținerea *Foiletonului* ziarului „Bucovina”. Îndemnul îi veni din partea lui V. Alecsandri. Compune balada *Ieremia Movilă și săhastrul sau Altariul mănăstirii Sucevița*, i-o predă lui V. Alecsandri, care îi face recomandări în arta scrisului. Iraclie Porumbescu se ocupă de întâlnirea cu V. Alecsandri în evocarea *Amintiri despre V. Alecsandri*, publicată mult mai târziu în „Românul”, în 1890⁵⁶. Iraclie Porumbescu publică balada în „Bucovina” în 1850, se reproduce în „Zimbrul”, tot în 1850 și se tipărește postum în volum⁵⁷.

⁵² *Ibidem*, nr. 18, 10/22 iunie 1849, p. 92.

⁵³ Teodor Balan, *op. cit.*, p. 51.

⁵⁴ *Idem*, p. 46.

⁵⁵ „Bucovina”, [III], nr. 6, 1/13 februarie 1850, p. 27–29; nr. 7, 4/16 februarie 1850, p. 32–33; nr. 9, 11/23 februarie 1850, p. 42–43; nr. 10, 15/27 februarie 1850, p. 46–47; nr. 14, 1/13 martie 1850, p. 61–62; nr. 15, 4/16 martie 1850, p. 65–66; nr. 17, 11/23 martie 1850, p. 73–75; nr. 18, 15/27 martie 1850, p. 77–79; nr. 19, 18/30 martie 1850, p. 81–84; nr. 21, 25 martie/6 aprilie 1850, p. 89–91; nr. 22, 29 martie/10 aprilie 1850, p. 94–96; nr. 23, 1/13 aprilie 1850, p. 97–100.

⁵⁶ „Românul”, [XXXIV], 20, 21 noiembrie (8, 9 noiembrie vechi) 1890, p. 1198–1199; 2 noiembrie (10 noiembrie vechi) 1890, p. 1202–1203; 23 noiembrie (11 noiembrie vechi) 1890, p. 1206–1207; 25 noiembrie (13 noiembrie vechi) 1890, p. 1214.

⁵⁷ „Bucovina”. [III]. nr. 29. 22 aprilie/4 mai 1850. p. 121–125: „Zimbrul”, nr. 23, 18 septembrie 18

Iraclie Porumbescu publică în „Bucovina” poezia *Bucea și litera*, cu subtitlul *Fabulă adevărată și semnată Iracliu P.*, în februarie 1850 și este tipărită de Aron Pumnul în *Convorbire între un tată și între fiul lui asupra limbei și literelor românești*⁵⁸. Aron Pumnul îl are partener pentru dialogul său într-o lucrare de această natură, fiind o mărturie a bunelor raporturi, cum știm și din alte mărturii, când sunt implicați și în activitatea politică și sunt anchetați de autoritățile austriece⁵⁹.

Vasile Alecsandri îl îndeamnă pe Iraclie Porumbescu să culegă din creația noastră populară și în manuscrisele sale se păstrează o culegere de *Proverbe și ziceri române*, care stă în atenția cercetătorilor și o publică, însoțită și de comentarii⁶⁰. Iraclie Porumbescu îi trimite colecția sa – sau parte din ea – lui V. Alecsandri la Paris, care, ca o mărturie și pentru prețuirea pe care i-o acorda, întreprinde demersuri pentru reprezentarea operei *Crai nou* a lui Ciprian Porumbescu pe scena Teatrului Național din București, în directoratul lui I. L. Caragiale, care dură foarte puțin și spectacolul nu mai are loc⁶¹.

V. Alecsandri propune ziarului „Bucovina” publicarea poeziilor din colecția sa de literatură populară. Găsea potrivit să înceapă cu o prezentare teoretică. Trimite studiul *Poezia populară a românilor*, în patru părți, semnat A. ***, pe care redacția îl însoțește cu o notă, în care mulțumește pentru începerea colaborării, precizând că propunerea venea de la „unul din cei mai geniali poeți”, fără să-i dea numele⁶². După studiul introductiv se începe, în numerele următoare, publicarea poeziilor, marcate în fiecare număr cu cifre romane: I–XII⁶³. După studiul introductiv, poeziile se publică cu titlul *Cântece populare românești* (I–III), apoi

⁵⁸ „Bucovina”, [III], nr. 10, 15/27 februarie 1850, p. 45–46; Aron Pumnul, *Convorbire între un tată și între fiul lui asupra limbei și literelor românești*, Cernăuți, în Tipografia lui Ioan Ekhardt și fiul, 1850, p. 26–28.

⁵⁹ Nina Cionca, *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, București, Editura Ars Docendi, 1999, p. 51–52.

⁶⁰ Mihai Cărăușu, Ioan Zugrav, *Colecțiunea de proverbe și zicători a lui Iraclie Porumbescu*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei”, [XLIX], nr. 7–8, iulie – august 1973, p. 503–510; Nicolae Cârlan, Eugen Dimitriu, *Colecția de proverb și zicători a lui Iraclie Porumbescu*, în „Suceava. Anuarul Muzeului Județean”, [X], 1983, p. 179–185. Manuscrisul se păstrează la Biblioteca „S. Fl. Marian” din Suceava, cota 134.

⁶¹ Leca Morariu, *Vasile Alecsandri către Iraclie Porumbescu*, în „Făt-Frumos”, [III], nr. 5, septembrie – octombrie 1928, p. 134–135; „Foaia diecesană”, [III], nr. 52, 25 decembrie 1889, p. 7; Ioan Massoff, *Teatrul românesc. Privire istorică*, vol. III. *Teatrul Național din București în perioada 1877–1901*, [București], Editura pentru literatură, 1969, p. 226–254.

⁶² „Bucovina”, [II], nr. 32, 30 septembrie/12 octombrie 1849, p. 175–180.

⁶³ Idem, nr. 33, 7/19 octombrie 1849, p. 181–182 (I *Codreanu*); nr. 36, 28 octombrie/9 noiembrie 1849, p. 205–208 (II *Păunașul Codrilor*); III, nr. 2, 13/25 ianuarie 1850, p. 7–8 (III *Toma lui Mosiu*); nr. 4, 25 ianuarie/6 februarie 1850, p. 19 (IV *Blestemul*); nr. 8, 8/24 februarie 1850, p. 35–37 (V *Serbu Sarecu*); nr. 11, 19 februarie/21 martie 1850, p. 49–51 (VI *Mioara*); nr. 20, 22 martie/3 aprilie 1850, p. 85–86 (VII, *Mihu Copilul*); nr. 33–34, 10/20 mai 1850, p. 133 (VIII *Balaurul*); nr. 45–46, 21 iunie/3 iulie 1850, p. 15 (X *Turturica și cucul*); nr. 47–48, 28 iunie/16 iulie 1850, p. 161 (XI *Sialga*); nr. 5

Poezii populare (IV–XIII), ca să se continue cu *Horele românești* (I–XI), însoțite și ele de un studiu introductiv semnat: *V. Alecsandri*⁶⁴.

Modul cum sunt prezentate poeziile din colecția lui V. Alecsandri în „Bucovina” ar merita o cercetare raportată la modul cum apar în ediția sa.

Iraclie Porumbescu trăia în climatul Revoluției din 1848 și era însuflețit de lupta românilor transilvăneni. Închină o odă lui Avram Iancu, pe care o publică în „Bucovina”, în 25 februarie 1850: „Auziți acolo un bucium răsună/Sboară, trece codri, dealuri și câmpii;/Vezi acolo pe Murăș un voinic adună/Cete de voinici, ai Transilvaniei fii;/Cetele-s români ce-nviază azi/Iar voinicu-i Iancu, Iancu cel viteaz”⁶⁵.

Iraclie Porumbescu compune pentru oda sa și un text muzical și ea cunoaște o mare răspândire în Bucovina și în Transilvania.

„Bucovina” rămâne, din nou, după suspendarea „Gazetei Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, în februarie 1850, singura publicație românească pentru românii din Imperiul Habsburgic după Revoluția din 1848. Întâmpină mari greutăți materiale în susținerea ei. Suspendă *Suplimentul*, în 26 aprilie/8 mai 1850, nu mai poate apărea miercuri și sâmbătă și trece la numere duble (31–32 în 2/15 mai 1850)⁶⁶. „Bucovina” vine cu numărul 49–50 din 5/17 iulie 1850, cu un editorial, *Către domnii cititori*, pe care îl publică, tot ca editorial, în numărul 51–52 din 12/24 iulie 1850 și în numărul 53–54 din 19/31 iulie 1850⁶⁷. Se desprinde de aici că erau pregătite măsurile să fie suspendată și apariția „Bucovinei”, cum se procedase cu publicațiile lui G. Barițiu ceva mai înainte. Bucovina ocupa un loc aparte în Imperiul Habsburgic, se arată aici, prin poziția geografică și numărul populației și se aștepta să se bucure de drepturile înscrise în Constituția din 4 martie 1849 și să fie tratată cu respectul cuvenit, ca și celelalte popoare din imperiu. „Bucovina” ducea, în continuare, lupta pentru apărarea drepturilor românilor și avertiza că situația dinaintea revoluției „nu va mai fi”⁶⁸.

„Bucovina” mai continuă cu numerele duble 55–56, din 26 iulie/7 august 1850⁶⁹, ca să treacă la apariția numerelor singulare. Face această trecere cu nr. 57 din 6/18 august 1850⁷⁰. Redacția deschide acest număr cu un editorial, *Către domnii prenumeranți*, în care arată că dușmanii românilor lucrau la căderea

⁶⁴ „Bucovina”, [III], nr. 57, 6/18 august 1850, p. 181–182 (I–II *Hore*); nr. 58, 9/21 septembrie 1850, p. 185 (III *Hore*); nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 189 (IV–VII *Hore*); nr. 60, 29 septembrie/20 octombrie, p. 193 (VIII–XI *Hore*). Ovidiu Birlea, *Istoria folcloristicii românești*, București, Editura Enciclopedică Română, 1974, p. 76: colaborarea lui V. Alecsandri la „Bucovina”, cu precizarea că publică aici 19 poezii, din care 12 balade.

⁶⁵ „Bucovina”, [III], nr. 13, 25 februarie/9 martie 1850, p. 57, cu titlul *Lui Iancu*, precizarea (*Din Bucovina*), fără semnătură.

⁶⁶ Idem, nr. 31–32, 2/15 mai 1850.

⁶⁷ *Ibidem*, nr. 49–50, 5/17 iulie 1850, p. 165; nr. 51–52, 12/24 iulie 1850, p. 169; nr. 53–54, 19/31 iulie 1850, p. 173.

⁶⁸ *Ibidem*, nr. 49–50, 5/17 iulie 1850, p. 165.

⁶⁹ *Ibidem*, nr. 55–56, 26 iulie/7 august 1850.

⁷⁰ *Ibidem*,

„Bucovinei”, a celui de pe urmă organ de presă din imperiu, care mai cuteza să-și ridice glasul pentru apărarea drepturilor românilor și înfruntarea „neadormiților calomnatori”. Numărul 57 din 6/18 august era primul pe această lună, dar și singurul. Nu mai putură să apară numerele 10, 11, 17, 21, 28 și 31 din august și numerele 4, 7, 11 și 14 din septembrie 1850. Stăpânirea austriacă și „nedormiții calomnatori” știau să lucreze. Dintre calomnatori, cel mai activ era tipograful Johann Eckhardt, unde se tipărea „Bucovina”. Alexandru Hurmuzachi intenționa să întemeieze o tipografie proprie. Eckhardt îl denunță că scria articole dușmănoase cu privire la statul austriac, că redactorul „Bucovinei” nu era tipograf de meserie, nu dădea la timp șpalturile, nu avea capital, avea multe datorii și pleca des în Moldova⁷¹. De aici deducem că, în absența redactorului răspunzător, numerele din ziar erau alcătuite de Iraclie Porumbescu, secretarul de redacție.

Alexandru Hurmuzachi și Iraclie Porumbescu hotărără, sprijiniți și de intelectualii bucovineni, să nu se plece autorităților administrative austriece și să nu dea satisfacție nici „neadormiților calomnatori”. Continuă, după încetarea apariției „Bucovinei” cu numărul 57 din 6/18 august 1850, când „neadormiții calomnatori” se așteptau mai puțin, să reia apariția ziarului cu nr. 58 din 9/21 septembrie, căruia îi urmează nr. 59 din 13/21 septembrie și 60 din 20 septembrie/2 octombrie 1850⁷². Pregătirea acestor trei numere este lăsată în seama lui Iraclie Porumbescu. Se vede acest lucru din sumarul acestor numere.

Iraclie Porumbescu continuă să publice la *Foiletonul* ziarului, în cele trei numere, *Horele românești* din colecția lui V. Alecsandri, editorialele sunt înlocuite cu informații din alte ziare, între care cea mai importantă este una datată *Cernăuți 13 septembrie*, privind reparația „Gazetei Transilvaniei” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, însă nu sub conducerea lui G. Barițiu, ci a lui Iacob Mureșianu⁷³. Iraclie Porumbescu, neavând editoriale, umple coloanele ziarului cu materiale din domeniul religiei, în funcție de pregătirea sa universitară. Publică la *Foiletonul* ziarului, alături de *Horele românești* din colecția lui V. Alecsandri, în două numere, *Protocolul Sinodului Bisericii Răsăritene de la Arad*, prevăzut și pentru numărul următor, care nu mai apare⁷⁴. Se ocupă cu încetarea din viață a lui Gherasim Rațiu, episcopul Aradului⁷⁵, sinodul episcopilor răsăriteni din Austria⁷⁶, sinodul episcopilor latini și uniți din Ungaria⁷⁷, călătoria lui Eugenie Hacman, episcopul Bucovinei, la Viena⁷⁸, „dezbinarea” între guvernul papal și Regatul Sardiniei⁷⁹.

⁷¹ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 425–426.

⁷² „Bucovina”, [III], nr. 58, 9/21 septembrie 1850; nr. 59, 13/21 septembrie 1850; nr. 60, 20 septembrie/2 octombrie 1850.

⁷³ *Idem*, nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 189–190.

⁷⁴ *Ibidem*, nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 190–192; nr. 60, 20 septembrie/2 octombrie 1850, p. 194–196.

⁷⁵ *Ibidem*, nr. 58, 9/21 septembrie 1850, p. 186–187.

⁷⁶ *Ibidem*, p. 187.

⁷⁷ *Ibidem*, nr. 59, 13/25 septembrie 1850, p. 190–192.

⁷⁸ *Ibidem*, p. 189.

⁷⁹ *Ibidem*,

Se publică în aceste trei numere un singur articol important, semnat *V.*, în loc de editorial, datat *Cernăuți 18 septembrie* și pregătit pentru deschiderea noului an școlar. Se pledează, foarte documentat, pentru „înființarea unui al doilea gimnaziu în Bucovina”⁸⁰.

Pe ultima pagină din nr. 60 din 20 septembrie/2 octombrie 1850, la sfârșitul articolului *Protocolul bisericii răsăritene* se specifică: „Va urma”. „Bucovina” își încetează, totuși, apariția cu acest număr, fără nici o explicație.

Alexandru Hurmuzachi părăsește Cernăuții și pleacă la moșia sa. Iraclie Porumbescu pleacă și el din Cernăuți în exil, paroh la Șipotele Sucevei, în Munții Bucovinei. Va colabora de aici la „Gazeta Transilvaniei”, după reapariția sa, și va fi, cum vom arăta în studiul următor, cronicar al Bucovinei după Revoluția din 1848–1849.

Franz Joseph de Habsburg, împărat „din grația lui Dumnezeu”, face prin puterea și voința miniștrilor săi un cadou de Anul Nou claselor stăpânitoare din Imperiul Habsburgic. Abrogă, prin *Patenta imperială* din 31 decembrie 1851, *Constituția* din 4 martie 1849 și anulează cuceririle Revoluției din 1848–1849. Se introduce, astfel, monarhia absolută, ca mai înainte, numită de istorici a neoabsolutismului.

ANEXA I

„Timpul adevărat minunat în care trăim, ca printr-o lovire magică, au sfărâmat toate lanțurile spiritului. Inimile popoarelor pe care un îndelungat despotism le amorțise, la ivirea aurorii libertății s-au deșteptat din politica lor letargie, pentru o viață neașteptată. Ele se bat la neobicinuita fericire de a se bucura de acele drituri a binului ce de mult le perduseră, dar care în veci nu se învechesc. Cu o veselă fală privim spre Austria – ce mai mult decât odată pe câmpurile bătăliilor s-au luptat în capul Germaniei pentru eliberarea de sub jugul străinilor – astăzi ca puternic scut a noilor și de lume mântuitoare idei, pășind în capul mișcării intelectuale înaintea tuturor celorlalte staturi. Spiritul popoarelor sale au luat un zbor sublim; ele aleargă înaintea noului secol, și vesel rabdă grelele jertfe pe care le cere trecerea grabnică din vechea sclavie în noua eră. Între ele s-au așezat o nobilă concurenție, a căria glorios țel este realizarea împărăției libertății și a dreptății.

Bucovina nu trebuie să rămâie înapoi în lupta intelectuală ce s-au ațâțat pentru aceste mai înalte bucurii ale omenirii, Bucovina care deși la cea mai extremă margine a Monarhiei, nu este însă prin aceasta și cea mai de pe urmă perlă în frumoasa cunună de țări a Austriei, Bucovina în a cariea plaiuri triumful noului și înfericitorului principiu de stat au găsit un eho atât de răsunător. Cică, ah, Bucovina, și ea nu mai puțin decât celelalte ale sale surori-provincii au simțit apăsarea de fer a căzutului despotism și ea au sângerat prin mii de răni, și ea au

⁸⁰ *Ibidem*,

românești, simpatii care în timpurile din urmă s-au manifestat mai tot așa de strălucit în îmbele Principate ca și între românii austriani. Prin cultivarea însă a acestor simpatii nădejduim a fi folositori îmbelor părți.

De aceea foaiea noastră va cuprinde puruiea știrile cele mai noue, mai întinse și mai pozitive din îmbele Principate, asupra cărora în momentul acesta sunt îndreptați ochii Europei, din pricina nenorocitelor lor silinți spre libertate și a ocupației printr-o cumplită armie turco-rusească – care le-au fost consecvenția și în care acum se joacă o dramă, a căria sfârșit nici o prevedere ominească nu o poate hotărî, dramă însă care lesne poate deveni preludul soluției silnice a chestiei orientale, care ca spada lui Damocles astăzi atârână asupra obositei și de pace însetatei Europei.

Nu vom lipsi asemenea a ne ocupa și de soarta fraților noștri români – în număr de mai mult de trii milioane din Ungaria și din Transilvania și așa vom aduna știri regulate despre lucrările lor, ca prin aceasta să le dovedim toată frățeasca împărțășire, la care prin aceeași naționalitate suntem îndatorați.

Colaborația a multor scriitori de talent făgăduită acestii foi, ne pune în plăcuta poziție de a împărțăși cititorilor noștri pe lângă deosebite articole de un interes comun, și noue producții a literaturii românești – încât aceste se vor potrivi cu scopul gazetei noastre. Într-acest chip foaia noastră va fi o oglindă a activității intelectuale a românilor.

Ne păstrăm însă în general să reproducem în traducție germană numai acele articole care de un interes mai general – și nu numai spețial sau curat local – ar fi însușite de a afla îmbrătoșare și la publicul străin.

G. H.”

„Bucovina”, 4/16 octombrie 1848

ANEXA II

Petiția Bucovinei

„În n-rul 3 a[1] gazetei noastre am zis că întrebarea despre poziția viitoare a Bucovinei cere o grabnică deslegare și că acum să cercetează ce ar fi mai folositor patriei noastre, adecă o neatârnamare pr[o]vincială cât se poate mai desăvârșită sau o cumplită întrupare a ei cu vreo altă provincie austriacă.

Această întrebare o aflăm deslegată în modul cel mai înțelept și patriotic în *Petiția Țerei*, care în luna lui iuni s-au îndreptat către Maiestetea Sa împăratul Ferdinand și care de atunci au dat-o ministeriul trecut Parlamentului; această petiție, care au fost acoperită cu nenumărate iscălituri a[le] celor mai respectabili lăcuitori din toate stările, este cea mai adevărată espresie a opiniei publice și a conglăsuitoare

Această petiție cuprinde trebuințele noastre cele mai neapărate; ea privește la cele mai importante interese ale noastre și are de scop înființarea unui rând al lucrurilor, care ar pune pe Bucovina într-o stare fericită și vrednică de pismuit, după care de mulți ani au oftat – care însă noi încă nu o-am simțit; căci noi nu putem tăgădui că Bucovina au tras foarte puțin folos de la reformarea constituțională a relațiilor publice; luând afară o singură stare, adecă starea țăranilor, cărora singurele li se veni tot folosul noii epoci de libertate, celelalte clase ale locuitorilor, cu durere o zicem, au cunoscut pân-acum numai partea cea rea a unui stat constituțional. Ele stau încă sub stricătoarea influință a tuturor legilor, instituțiilor, scăderilor și perversităților ce purced din timp[ur]ile întunecate și paralizează noul principiu al statului. Ele sângerează încă din ranele de mai nainte. Relele și abuzurile domnesc necurmat cu deplină putere și mii altele se mai adăuseră; însă marele și mântuitoarele reforme apromise, care se îndrepteze din temeiul neplăcută și nesuferită noastră poziție, adecă adevăratele și nu iluzoriile binefaceri ale Constituției, acum de nouă luni întregi, cu dureroasă nerăbdare în deșert le așteptăm. Răspunzându-și despre aceasta sie însuși, Parlamentul și ministeriul de mai nainte.

Grabnica încuviințare a petiției este de obște prea ferbinte dorită. Prin aceea am fi puși în stare de a ne regula lucrurile noastre provinciale, după cea mai bună a noastră știință și conștiință, fără de a mai fi siliți, ca până acum, a ne ruga pentru încuviințarea celor mai cuviincioase dorințe și celor mai drepte cereri cu ani întregi fără folos la tribunalele din Lemberg și Viena. Încuviințarea petiției o cugetă țeara ca cel mai iute mijloc de mântuire din haoticele noastre împrejurări de față; din neleguirea dintre țărani, ce crește într-un mod foarte îngrijitoriu; din necrezuta înădușire a comerțului și creditului; din universală sărăcie, ce crește într-un grad înfiorător și din mergerea mai spre rău a tuturor relațiilor vieții. Încuviințarea Petiției o cugetă țeara ca cea mai sigură garanție a unei dezvoltări regulate, firești și fericitoare ca o *conditio sine qua non* spre fericita formare a viitoriului Bucovinei.

Aceeași sună în modul următoriu:

Maiestate!

Prin driturile cetățane și politice, care de curând s-au dat tuturor părților Monarhiei Austriace și s-au garantat prin actul Constituției, Maiestatea Voastră milioanele de cetățeni a[i] Austriei i-ați făcut oameni liberi și fericți, și simțimentul a neliniștitoarei îngrijiri, care la vederea întâmplărilor ce cu începutul acestui an au izbucnit asupra Europei trebuia să umple peptul fiecăruia austriac credincios, l-ați prefăcut într-un simțiment de îmbucurătoare încredere și într-o generală și vie recunoștință.

Și noi, bucovinenii, încă sântem părtași la acest simțiment și noi ne simțim îndatorți de a exprima Maiestății Voastre din fundul inimei noastre cea mai adâncă mulțămire, pre care au mai rostit-o îndată după publicarea făgăduințelor Patentii Maiestății Vor

unei garde naționale și închizășluirea unei Constituții, și cu cât mult mai trebuie să o exprimăm acum, când sfera drepturilor garantate no[u]ă s-au întins acum atât de mult prin actul Constituției.

Cele săvârșite pân-acum și mărinimia cu care M. S. ați primit cele mai multe din dorințele și cererile așternute înaintea tronului Maiestății Voastre de cătră deosebitele nații a[le] Austriei ne insuflă no[u]ă, celor întru tot respectul iscăliților, acea încredere din lăuntru că M. V. nu veți lăsa neîmplinite nici cererile țerei noastre produse prin propria ei poziție și prin deosebitele sale relații politice; o țeară, care, deși mică, totuși se înfățișază ca reprezentantul unei deosebite naționalități, adecă a naționalității române; o țeară a[i] căria locuitori, împărțășindu-se de binecuvântările libertății întru milioanele de frați de acelaș[i] sânge, singuri sănt fericiți și de ace[e]a să privesc de acestii cu o ochire răvnitoare și găsăsc în aceasta împărțășire a fraților săi o puternică îndemnare de a le fi înainte-mergători pe calea desvoltării.

Aceste priviri, precum și cele de mai înainte relații politice și propria poziție geografică a țerei noastre, ne dau ocașie de a aduce înaintea preaînaltului tron a[l] Maiestății Voastre următoarele deosebite dorințe și cereri, a căroră împlinire este de cea mai mare importință pentru binele și fericirea ei, și a le în credința părinteștei Voastre grații, care cu ace[e]ași iubire îmbrătoșează toate părțile mării noastre patrie.

1. Încă preafelicitul străbun a[l] Maiestății Voastre, M. Sa răposatul împărat Leopold II, cu mai mult de jumătate de un secol înainte, au învrednicit cu deosebita sa atenție poziția particulară a Bucovinei și, prin Patentul din 19 septembrie 1790, au hotărât „că Bucovina purure supt acest nume să fie privită și tractată ca o provincie de sine stătătoare și cu deosebite staturi (representație)”. Bucovina întreagă are deplina și intima convicție că ea numai atunci va putè[a] propăși repede pe calea desvoltării și a ajunge la acel grad a[l] bunăstării și a[l] fericirii, care i le fac putincioase însămnatele isvoare de bogăție ale țerei, când acest cuvânt împărătesc va deveni un deplin adevăr. Deci rugăm înainte de toate ca Majestatea Voastră, amăsurat asigurarei cuprinse în pre înaltul Patent, să binevoască, cât va fi cu putință mai curând, a convoca în Cernăuți o deosebită dietă provincială, cu deopotrivă representație a tuturor stărilor, fără osebite de religie, și anume a clerului, a prop[r]ietarilor, a inteligenției, a cetățenilor și a țăranilor, care dietă apoi să se adune în tot anul.

Tot așa rugăm:

2. Ca pentru păstrarea naționalității să se întemeieze scoale populare și o catedră pentru limba și literatura românească; în deregătorii să se puie numai individui ce cunosc deplin limba țerei, cu mai de aproape privire în favorul pământenilor; deregătoriiile provinciale să fie datoare de a primi cereri înscrise și în limba românească și într-aceeași limbă să le și rezolvească.

3. Să ni se dee o deosebită ocărmiuire provincială în privirea administrativă, politică și judecătorească.

4. Frumoasei noastre patrie, pe lângă multele izvoare de bogăție, îi este împedecat orice zbor material și orice întreprindere mai mare, fiindcă-i lipsește trebuinciosul capital, care lipsă vine numai din căderea capitalului public, pricinuit prin reoa organizație de acum a tabulației (cărțile publice) țerei și a nesiguranții stăpânirii, care i-au fost consecvența. Ne rugăm dară ca să se rădăce creditul, întemeindu-se în Bucovina un Institut de credit pentru prop[r]ietarii de pământuri dominicale, orășânești și țărănești, și ca o condiție neapărată pentru aceasta spre asigurarea prop[r]ietății, ca să se reguleze tabla țării și să se introducă condice publice la țară.

Celelalte cereri și dorințe a[le] noastre mai sânt:

5. Regularea relațiilor țăranilor cu luare-aminte la trebuințele țarei, care se vor desbata de cătră dieta țerei ce se va înființa și care va supune proiectul de lege pre înaltei sancției. Statornicirea anului 1821 ca termin normal pentru deosebirea pământurilor rusticale și dominicale pe temeiul catastrului redicat atunce și păstrarea tuturor hotărîrilor date de la acest timp în proșesurile de împresurare.

6. Egalitatea tuturor confesiunilor de religie în relațiile religioase și politice, cu desființarea tuturor mărginirilor și sarcinilor pricinuite prin deosebirea religiei.

7. Modificație potrivită timpului a legilor de poliție pentru ciumă din 1836 spre ușurarea cordonului sanitar și a carantinei, care apasă atât de mult comerțul și relațiile cu Moldova. Cei ce au trecut marginea în periodul 1 și 2 să nu mai fie tratați și pedepsiți ca criminali; dominiile și comunitățile granițare să nu mai fie datoare de a face și a ține cerdacurile și să se libereze de orice alte asemenea sarcine.

8. Să se steargă orice control de vamă și acciză, atât în cuprinsul liniei granițare, cât și în lăuntru[l] țerei și să se schimbe apăsătoriul mod de privighierea așezată din pricina dărilor indir[e]cte.

9. Să se micșoreze prețul sării, care apasă pe cei săraci și împedecă economia de vite.

10. Episcopul neunit să se aleagă de cătră un sinod național alcătuit din reprezentanții clerului neunit a[l] nobleței (proprietarilor), a[i] orășanilor și a[i] țăranilor.

11. Administrația ecleziei neunite să se reguleze amăsurat timpului.

12. F[o]ndul Religiei Neunite din Bucovina să se administreze și să se întrebuițeze de cătră un comitet ales din toate stările de religie neunită, sub controlul dietei provinciale.

Sperând că aceste de obștie și adânc simțite ale noastre dorințe vor afla o prea grațioasă încuviințare, noi ne simțim siliți a chema luarea-aminte a Maiestății Voastre asupra deosebitelor și multelor relații soțiale și comerciale care sânt între Bucovina și între învecinatele și de acelaș[i] sânge principate, Moldova și Valahia, și care au o puternică influință asupra industriei și negoțului întregi Monarhiei Austriace.

Ai Maiestății Voastre în cel mai adânc respect credinciosi”